

Kismadarak (Dániel 3.)

Csipcsirip.

Csip-csup kis ügyek.

Morzsák, fügehéjak, gabona, rizsszemek.

Sokféle ételt hoz-visz a tarka nép.

Bizony jól megy a sorunk, mióta áll a kép!

Mennyi előkelő vonul fel és alá...Pénz csörög, gyerek sír...csak állna még soká!

Erős nézésű őrszem kémleli az eget, aztán vizsgálva néz hullámozó tömeget. Mintha számlálna fejben, hogy ki jött, és ki ment.

Nekünk igazán mindegy ide-vagy visszatér. A fontos az hogy reggel üres legyen a tér.

Hogy ember és kutyája ne legyen rajta több, de morzsa és magétel legyen a fű között.

De hogy mire e céció, nézni is szánalom. Nap, nap után a képnél áll a sokadalom.

Némelyek térdre rognak, sírnak, meghajlanak Zeneszó, kürtszó hallik, síp és vezényszavak...

-Az oszlop ormán viszont szökdécselhet madár. Le is tiszteli olykor...Mitőlünk ez kijár!

Csak három ember áll még, derekuk nem hajol. Valami messzi lámpás ragyog az arcukon.

Poroszlók törnek rájuk, vonszolják és verik e hármat – kik a király szavát se rettegik.

De jönnek vissza nyomban, s megfordul a tömeg. Király szíve is „fordul”. Arcán a rettenet.”nem fogja őket tűz, ruhát sem járja át. Az istenük az Isten, csak ő tesz ily csodát.

Imádja minden ember!”...s csak áll ott a szobor.

Azóta fűben fekszik. Rajta gyom és bokor.